Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

11. Aarg. Nr. 21. *Den 1. August 1862.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Den 32te Aarsconference for Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige,

afholdt i Tabernaklet i Store Saltsøstad Søndagen den 6te April 1862, Kl. 10 Formiddag.

(Fra „Deseret News.“)

Brigham Young præsiderede.

Paa [illegible]ningen vare af det øverste Præsidentskab: Brigham Young, Heber C. Kimball og Daniel H. Wells.

Af de tolv Apostler: Orson Hyde, Orson Pratt, John Taylor, Wilford Woodruff, George A. Smith, Ezra T. Benson, Lorenzo Snow, Erastus Snow og Franklin D. Richards.

Af det øverste Præsidentskab over de Halvfjerds: Joseph Young, Levi W. Hancock, Zera Pulsipher og Albert P. Rockwood.

Af Overpræsternes Præsidentskab: John Young, Edwin D. Woolley og Samuel W. Richards.

Af Stavens Præsidentskab: Daniel Spencer, David Fullmer og George B. Wallace.

Af de præsiderende Biskopper: Edward Hunter, Leonard W. Hardy og Jesse C. Little.

Af Patriarcherne: John Smith og John Young.

Hurtigskrivere: George D. Watt og John V. Long.

Conferencen kaldtes til Orden af Præsident Young, som udtalte sin Glæde over at kunne samles med de Hellige til Conference og haabede, at den Tid var ikke fjern, da vi kunne samles i Zions Centrumstad.

Broder Smithies Sangchor afsang Psalmen: „All hail the glorious day.“

Ældste John Taylor aabnede Mødet med Bøn, hvorefter Br. C. J. Thomas's Sangchor sang: „With all my powers of heart and tongue.“

Præsident Brigham Young sagde, at Hensigten med vor Sammenkomst var at fremme Guds Rige. Han havde tidligere ofte givet Brødrene bestemte Emner at prædike over i Conferencerne, men dennegang vilde han overlade til Enhver at tale

hvadsomhelst der maatte hvile paa hans Sind. Han forstod fuldkommen, at de Hellige havde større Tillid til ham, end de havde til sig selv, og at de øvede langt mere Tro for ham og hans Brødre, end for deres egne Familier; men han ønskede, at de ikke skulde forsømme at bede om de Velsignelser, som de personlig stode i Trang for. Vi samles her, sagde han, for at Guds Rige kan vinde større Fremgang paa Jorden, og vi burde forstaae at skattere dette Privilegium. Apostelen Paulus sagde, idet han talte om Kjærligheden, at uden den ere vi Intet, og han vilde tilføie, at uden Guds Aand og Himmelens rene Kjærlighed udrenser alt Ondt fra os, ville vi blive fortærede. Vi samles tilsammen for at vor Tro kan voxe, og for at vi selv kunne sammenknyttes inderligere til Guds rene og hellige Rige; vi ønske at stride lidt længere fremad paa Fuldkommenhedens Vei, at vide mere om Gud og himmelske Ting, saa vi kunne blive bedre skikkede til at opbygge Guds Rige end vi vare forrige Aar eller for en Maaned siden. Hvis Biskopperne ikke forstaae at bedømme Tingene mere upartisk nu end i den forgangne Tid, gjøre de bedst i at vaagne op, ellers udsætte de sig for at blive tilbage. Vi ere her udelukkende for at hele vor Person kan blive paavirket af Guds Aand, som er her tilstede, og befries for al Daarlighed, der klæber ved os i Hverdagslivet, og dygtiggjøres til at lede Herrens Israel.

Derefter fremhævede han den menneskelige Tilbøielighed til at paavirkes af Fordomme; dersom han havde Fordom mod et Menneske, søgte han altid at gjøre Vedkommende bekjendt med sine Følelser, samt meddele ham Grunden til sin Fordom, thi det var hans Ønske, at basere alle sine Følelser for Brødrene paa Kjendsgjerninger. Talte dernæst om Beseglingsordinantserne i Guds Rige og sagde, at naar vi vare frie for al Pøbelvold, skal Mand blive beseglet til Mand tilbage gjennem de svundne Aarhundreder, indtil der bliver en sammenhængende Familiekjæde lige fra Fader Adam; men for Nærværende er det ikke beleiligt at udvikle dette herlige Princip, thi Fortiden har lært os, at ikke saa snart have Folk faaet et Glimt af denne Lærdom, for det i Sandhed saae ud som de vilde løbe til Helvede og faae Djævelen beseglet til sig. Han vidste ved Aabenbaringens Aand, at Herren vilde udøse mange Velsignelser over dette Folk, som det endnu ikke forstod at bruge.

I ønske ikke at see Eders Ledere beskjenkede, Brødre? Nei. Godt, saa hold op at nyde berusende Drikke selv; eller med andre Ord: gjør selv, hvad I ønske Eders Foresatte skulle gjøre; jeg fordrer det af Eder, og det samme gjør Herren. Der er Mange, som leve i stadig Frygt for, at vi skulle blive fordrevne herfra, hvilke af den Grund aldrig have plantet et Træ i dette Territorium. Der har været bedre Leilighed til at plante, høste og nyde Frugten af vort Arbeide de sidste to Aar, end nogensinde tilforn i disse Dale.

Dersom de Hellige vilde lade alle deres Smaatvistigheder og Daarskaber fare, vilde de aldrig blive drevne fra deres Hjem oftere. Det er Herrens Ønske, at vi skulle voxe i samme Forhold som Nationerne forfalde, at vi skulle dyrke Kunster og Videnskaber og uddannes til Statsmænd og Lærde.

Derefter talte han skarpt dadlende mod den Skik at give og modtage Stikpenge; sagde, at han hellere vilde undvære Frakker for Eftertiden end faae dem som Bestikkelse; men hvor Mange findes der ikke i Verden, som dømme imod Sandhed og Ret for en Frakke eller andre ubetydelige Gjenstande?

Den kosteligste Velsignelse, som Herren kan skjenke os, er at vende tilbage til Jackson County og opbygge Zions Centrum-

stad. Gav fortrinlige Raad med Hensyn til at føre et moralsk Levnet og Nødvendigheden af, at Kirkens Embedsmænd sætte et godt Exempel for Folket.

Ældste John Taylor bar Vidnesbyrd om Præsidentens Instructioner og udtalte Ønsket om at see dem efterlevet i det daglige Liv.

Ældste Calders Sangchor afsang Psalmen: „Sweet is thy work my God, my King."

Taksigelse af Ældste George A. Smith.

Eftermiddagen.

Choret sang en Psalme.

Bøn af Ældste Orson Hyde.

Nadveren administreredes af Biskopperne Hunter, Hardy, Kesler, Davis, Hoagland og Sheets.

Præsident Orson Hyde udtalte sin Glæde over denne Sammenkomst med de Hellige. Han havde intet Særdeles at tale om, men da Sødskende uden Tvivl ønske at høre fra de Hellige hvor han boer, vilde han give en Beretning om Folkets Tilstand i Sanpete County. Han lignede Evangeliets Principer ved en skjøn Have, der er fuld af de deiligste Frugter; den første Frugt, vi spise, smager bedst, den anden smager os endnu bedre, og saa fremdeles med hver efterfølgende Frugt, saaledes ogsaa med Evangeliets Principer. Det er godt at stole paa Herren, og det er nødvendigt at vandre saa, at vi kunne sikkre os den Almægtiges Tillid, da vil Alt, hvad vi bede ham om, vorde os tildeel.

Ældste Erastus Snow var lykkelig ved at kunne overvære denne Conference, thi hans Hjerte jublede af Fryd ved at samles med Brødrene i denne vor elskede Stad. Talte om de Helliges Omstændigheder i det sydlige Utah, hvor de vare dragne hen for at dyrke Bomuld; gav en kort Beretning om hvad de havde udrettet, siden de flyttede derned; sagde, at Ferskentræerne stode i Blomster og saae godt ud, da han reiste derfra den 27de f. M. Dernæst talte han med Varme om Brødrenes Enighed og Samvirken i hiin Deel af Territoriet. Hvis vi skulle være en Stat, sagde han, maae vi nødvendigviis selv kunne tilveiebringe de Ting, som kunne gjøre os uafhængige af alle andre Folk, baade med Hensyn til Fødevarer og Brugsgjenstande. Det er ligesaa nødvendigt at producere Jern og Staal som Bomuld; gjorde nogle sindrige Bemærkninger om Anskaffelsen af Maskinerier i dette Land.

Efterat Psalmen „The morning breaks, the shadows flee" var afsungen, fremtraadte Præsident Young, som gjorde nogle Bemærkninger angaaende de Helliges tidligere Anskuelser med Hensyn til Frugt- og Kornavlen i de forskjellige Dele af dette Territorium og sagde, at Kirkens Authoriteter altid havde stræbt at lære Folket Nødvendigheden af at dyrke Hør, og hvis de havde gjort, som det var bleven dem lært de sidste otte Aar, kunde vi have havt Guld nok til at kjøbe Fjerdeparten af Staten Missouri, men de Hellige synes hellere at ville kjøbe deres Hør, Bomuld og flere Producter af Andre, istedetfor at dyrke dem selv. En Mand, som bruger sine Evner og Kræfter til at frembringe alle de Artikler, vi behøve i dette Territorium, gjør sin Pligt; men den Mand, som bidrager til at opbygge Stæder eller opmuntrer Foretagender udenfor dette Rige, opererer med sine Evner mod Guds Rige, som han har forpligtet sig til at opbygge. Fremhævede de sørgelige Følger af Præsternes Bestræbelser for at hindre Folket i at annamme Evangeliet og sagde, at Kongerne, Fyrsterne, Regenterne og Øvrighederne vilde blive dragne til Ansvar for deres Under-

givnes Undertrykkelse, som for en stor Deel er Aarsag til Folkets Uvidenhed om Frelsens Plan.

Choret sang: „Arise, my soul, arise.'

Taksigelse af Eldste Franklin D. Richards.

Aftenen Kl. 7.

Overpræsterne samledes i Tabernaklet, hvor Præsident John Young præsiderede, og megen nyttig Lærdom gaves af Præsident Brigham Young om Præstedømmets Orden.

Flere oplivende Sange bleve afsungne, efterat Forretningssagerne vare behandlede. Eldste McAllister foredrog: „Do what is right," Eldste Charles W. Penrose: „Stand firm, and be faithful and true," og James McGhee sang en i Anledning af Staten Deserets Organisation forfattet kraftig og livlig Sang.

Taksigelse af Biskop Lorenzo D. Young.

Mandagen den 7de Kl. 10.

Choret sang: „Come, O thou king of kings."

Bon af Biskop Edwin D. Woolley.

Choret sang: „I'll praise my maker while I've breath."

Eldste George A. Smith tog til Text det 12te til 14de Vers af Hebræerbrevets 5te Capitel: „Thi endskjøndt I efter Tiden endog burde være Lærere, have I atter behov, at man skal lære Eder Begyndelsesgrundene i Guds Ord, og I ere blevne Saadanne, som have Mælk behov og ikke haard Føde. Hver, som faaer Mælk, er uforfaren i den rette Lære, thi han er et Barn; men for de Fuldkomne er haard Føde, hvilke ved Forfarenhed have øvet Sands til at skjelne mellem Godt og Ondt." Det var af Vigtighed, sagde han, at de Eldste skulde gaae ud blandt Nationerne og prædike Evangeliet og ved personlig Erfaring faae Leilighed til at prøve Kraften af de Principer, de have annammet, naar de komme i Berøring med den verdslige Fanatisme, der gaaer under Navn af Religion. Gjorde nogle udmærkede Bemærkninger om Præstedømmets Orden og paaviste, at som Følge af de Helliges Uerfarenhed maa hvert Settlement nu nøies med en Trillebør, istedetfor det kunde have havt en fiirspænder Vogn, eller med andre Ord: Biskoppen, som er den høieste Myndighed i et Settlement, maa gjøre Alting selv, endskjøndt Settlementet desuden kunde have havt hver sin Præsident efter Melchisedeks Orden, hvis de Hellige ikke vare saa fulde af Traditioner. Han formanede de præsiderende Brødre til at vise hverandre skyldigst Ærbødighed istedetfor at kjævles om, hvem der er den største blandt dem.

Præsident Brigham Young sagde, at de Hellige maatte have Guds levende Præstedømme og Aabenbaringens Aand iblandt sig, ellers kunde de ikke holde sig paa den lige Vei, der fører til det evige Liv. Bemærkede, at Troen paa en Herrens Tjener er en Virksomhed i Sjælen, medens Daaben til Syndsforladelse derimod er en legemlig Handling, og udledede heraf Vigtigheden af at forstaae baade aandelige og timelige Ting. Udpegede Ordenen for det aaronitiske Præstedømmes Bestyrelse og omtalte Maaden, hvorpaa Biskopper, der ikke nedstamme i lige Linie fra Aaron, kunne erholde den rette Myndighed. Sagde, at en Biskop vel kunde døbe, men at hans biskoppelige Embede ikke berettigede ham til at udføre Ordinantsen Haandspaalæggelse. Sagde, hvad en Præsidents Virksomhed i et District skulde være, fremhævede hvad hvert Medlems Pligt var baade i timelige og aandelige Sager og bemærkede, at naar en Mand var ordineret til Apostel, kunde han forvalte ethvert af Præstedømmets Embeder.

Ældste Orson Hyde gjorde nogle passende Bemærkninger over samme Emne.

Ældste Heber C. Kimball sagde, han følte sig stolt af at see dette Folk gjøre Ret og staae som et Monster for alle Nationer. Omhandlede Parabelen om det sande Olietræ. Sagde, at med alle vore Feil er der gode Mænd og Qvinder nok til at bevare dette Folks Eenhed. Raadede de Hellige til at øve Barmhjertighed, Ydmyghed og Hjælpsomhed, og sagde, at vi burde være Eet i alle Ting.

Præsident Joseph Young ønskede at sige nogle Ord til Belærelse for de Halvfjerdsindstyves Qvorumer overhoved. Han gav derpaa en Beretning om Mass-Qvorumerne *) og sagde, at alle Medlemmerne af samme maae melde sig hvert Qvartal til deres respective Qvorumer i Store Saltsøstad, for at man kan kjende deres Opholdssted og øvrige Omstændigheder.

Derefter blev Tiden overladt til Ældste Ezra T. Benson, som glædede sig over denne Leilighed at tale til Brødrene og var lykkelig ved at see Værkets store Fremgang. Opmuntrede Søskende til Troskab og Ydmyghed samt til med Redebonhed at udføre den Almægtiges Villie. Bevidnede, at enhver Green af Præstedømmet i Cache Valley var til Velsignelse for Settlementerne dersteds, og sagde, at Fred og Enighed herskede allevegne.

Præsident Young gav atter nogle opmuntrende Vink, hvorpaa Choret sang: „Come all ye sons of Zion."

Taksigelse af Ældste William W. Phelps.

*) Et Mass-Qvorum dannes af alle de Halvfjerds i et Settlement, uden Hensyn til hvilket Qvorum de i Virkeligheden høre.

Kl. 2 Eftermiddag.

Choret sang en Psalme.

Bøn af Ældste Ezra T. Benson.

Choret sang: „My God, the spring of all my joys."

Præsident Heber C. Kimball foreslog Kirkens Authoriteter til Opholdelse som følger:

Brigham Young, Præsident over Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige; Heber C. Kimball som hans første, og Daniel H. Wells som hans anden Raadgiver.

Orson Hyde, Præsident for de tolv Apostlers Qvorum, og Orson Pratt, sen., John Taylor, Wilford Woodruff, George A. Smith, Amasa Lyman, Ezra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards og George Q. Cannon som Medlemmer af nævnte Qvorum.

John Smith, Patriarch for hele Kirken.

Daniel Spencer, Præsident over denne Stav af Zion, og David Fullmer og George B. Wallace hans Raadgivere.

William Eddington, John V. Long, John L. Blythe, George Nebeker, John T. Caine, Joseph W. Young, Gilbert Clements, Brigham Young, jun., Howard Spencer, Claudius V. Spencer, Thomas B. Broderick og James H. Hart som Medlemmer af Høiraadet.

John Young, Præsident for Overpræsternes Qvorum; Edwin D. Woolley og Samuel W. Richards hans Raadgivere.

Joseph Young, Præsident for de øverste syv Præsidenter for de Halvfjerdsindstyve, og Levi W. Hancock, Henry Herriman, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge og Jacob Gates som Medlemmer af det øverste Præsidentskab for de Halvfjerdsindstyve.

William Squires, Præsident for de Ældstes Qvorum.

Edward Hunter, præsiderende Biskop, og Leonard W. Hardy og Jesse C. Little hans Raadgivere.

Samuel A. Moore, Præsident for Præsternes Qvorum.

McGee Harris, Præsident for Lærernes Qvorum, og Adam Spiers og David Bowman, hans Raadgivere.

John S. Carpenter, Præsident for Diaconernes Qvorum, og William F. Cook og Warren Hardy hans Raadgivere.

Brigham Young blev foreslaaet som Forvalter for Jesu Christi Kirke af de Sidste-Dages Hellige.

Daniel H. Wells, Overopsynsmand for de offentlige Arbeider.

William H. Folsom, Kirkens Architekt.

Brigham Young, Bestyrer af det Vedvarende Emigrationsfond, bestemt til de Fattiges Indsamling.

Heber C. Kimball, Daniel H. Wells og Edward Hunter hans Medhjælpere og Agenter for nævnte Fond.

George A. Smith, Kirkens Historieskriver og General-Registrator, og Wilford Woodruff hans Medhjælper.

Ovenstaaende Qvorumer og Authoriteter bleve hver for sig voterede for og eenstemmig opholdte af Conferencen.

Præsident Daniel H. Wells gav et Overblik over de forskjellige Emner, som vare behandlede igaar og idag. Formanede til Sammenhold, Hjælpsomhed, Omgjængelighed og at gjøre vort Bedste for Rigets Fremme.

Ældste William Willes sang ifølge Opfordring: „My own land, Deseret."

Præsident Brigham Young bemærkede, at her var Stedet, hvor Belærelse skulde gives, og derfor vilde han benytte Leiligheden. Talte dernæst om Biskoppernes Myndighed til at døbe og administrere Nadveren samt til at have Olie med Folkets Vandel. Naar en Biskop giver Nogen Haandspaalæggelse, gjør han det i Kraft af sit Overpræstedømme og ikke ifølge sin biskoppelige Myndighed; dvælede længere Tid ved den rette Orden i Kirkens Organisation og fremhævede Nødvendigheden af, at Præstedømmet leder de Hellige paa den Vei, som nu er dem meest tjenlig.

Bemærkede, at Nogle vare uenige med sig selv, om de skulde forstrække Postcompagnierne med Proviant eller ikke. Han stemte for at hjælpe dem, hvis det var nødvendig, da han ansaae Post- og Telegraphforbindelsen som en stor Velsignelse for os, saavel som for enhver anden Commune, og inden ret længe kunne vi have Aftennyhederne i London og St. Petersborg trykte i vore Blade næste Morgen. Han havde hjulpet Telegrapheompagniet ved Anlægget her, og var villig til at hjælpe det endnu mere, om det var fornødent. Men naar de ønske Korn eller Meel, bør Brødrene først raadføre sig med deres Foresatte, og hvis han kunde faae det indrettet, som han ønskede, vilde han ikke alene forsyne Postcompagniet med Proviant, men hele Routen med redelige Folk, som man kunde stole paa. Det nuværende Compagni har en Million Dollars om Aaret for at føre Posten, men som det nu gaaer, vil det endda lide Tab, fordi der er saa mange Tyve paa Veien. Hvis Arrangementet var overladt til ham, vilde han forpligte sig til at skaffe saadanne Postfolk, at om en Passageer tabte sin Pung i Vognen, kunde han erholde den urørt tilbage.

Choret sang: „How beauteous are their feet."

Taksigelse af Ældste Lorenzo Snow.

Aftenen Kl. 7.

Biskopperne afhandlede nogle locale Sager under Biskop Hunters Præsidium. Deres Møde var særdeles interessant og mange gode Lærdomme gaves. Af de

foreliggende Rapporter viste det sig, at 300 Vogne med tilhørende Oxer vare færdige til at afgaae til Staterne den 25de dennes for at hente de fattige Hellige i Aar.

Ældste Orson Hyde og George A. Smith gave gode Raad betræffende Agerbrugets Fremme, Qvægets Bevogtning af Voxne istedetfor af Drenge, Opbevarelsen af vor Afgrøde og Anskaffelsen af godt Korn og Frø til Udsæd.

Forsamlingen hævedes lidt før Kl. 10 af Biskop Davis.

Tirsdagen den 8de April Kl. 10 Form.

Choret sang: „How firm a foundation."

Bøn af Ældste Wilford Woodruff.

Choret sang: „Come all ye saints who dwell on earth."

Ældste William Clayton oplæste Bestyrerens financielle Rapport, som viste Kirkens nuværende Status.

Navnene paa endeel Brødre, som vare beskikkede Missioner i fremmede Lande, oplæstes af Skriveren; ligeledes Navnene paa dem, der vare kaldte til at flytte til Syden for at ophjælpe Bomuldsdyrkningen i Staten Deseret.

Præsident Brigham Young foreslog at ordinere Seth Taft til Patriarch, hvilket blev assisteret af Præs. Kimball og eenstemmig vedtaget af Conferencen.

Ældsterne Orson Pratt og George A. Smith omhandlede Utahs Berettigelse til at blive optaget i Unionen som en fri og selvstændig Stat.

Ældste Erastus Snow talte om Nødvendigheden af at opbevare de bedste Sædsorter. Sukkerrøret, sagde han, forstaaer Folket ikke fuldkommen at sætte Priis paa, og det samme er tildeels Tilfælde med alle andre Naturproducter.

Præsident B. Young optog det samme Emne og gav mange nyttige Raad om Opelskningen af Frugttræer i Settlementerne. Dadlede dem, som aldrig havde plantet et Æble- eller Ferskentræ siden deres Ankomst til dette Territorium, fordi de ere bange for, vi atter skulle blive fordrevne fra vore Hjem.

Choret sang: „Let Zion in her beauty rise."

Taksigelse af Patriarch John Young.

Eftermiddagen Kl. 2.

Forsamlingen aabnedes med Sang, og Bøn opsendtes af Præsident G. B. Wallace.

Choret sang: „Go ye messengers of glory."

Ældsterne Lorenzo Snow og Wilford Woodruff talte om de Helliges practiske Pligter og Nødvendigheden af at gaae efter Raad og at være Eet i Alting.

Omtrent 50 Personer bleve udelukte af Kirken, deels for Apostasi, deels for Overtrædelser, efterat deres Sag var behandlet.

Præsident Brigham Young ønskede at see de Hellige overvinde enhver Lidenskab, som staaer i Strid med Guds Aand og den Plan, han har lagt til Frelse for Folket. Vi kunde roligt forlade os paa, at vi ingensinde skulde faae større Prøvelser end vi kunne bære. Hvis vi gjøre vor Pligt, kunne vore Fjender ikke skade os mere end den gamle Konge, som først lod sin Armee marschere op ad Bakken og saa ned igjen. Al vor Talen om Præstedømmet, Zions Forløsning og vor Beredelse for Menneskens Søns Komme er forgjeves, dersom vi ikke hellige os selv for Herren vor Gud.

Sagde, at Arbeidet paa Templet vilde blive fortsat i Sommer, og dersom vi trolig vilde opfylde vore Pligter, vilde Herren velsigne vore Bestræbelser. Lad Brødrene vedblive med at kjøre Steen, og lad

de unge Drenge, som Intet have at bestille, lære at hugge Steen. Sagde, at han begyndte at længes meget efter at fuldende Templet saavidt mulig, før vi vende tilbage til Zions Centrumstav.

Choret sang: „Redeemer of Israel."

Præsident Brigham Young holdt Slutningsbønnen.

Onsdagen den 9de Kl. 10 Form.

Choret sang: „Arise o glorious Zion."

Bøn af Ældste George A. Smith.

Efterat en Psalme var affungen, fremstod Ældste F. D. Richards og talte om de Helliges Privilegier og de fortrinlige Raad og Lærdomme, som vare givne i denne Conference.

Præsident Heber C. Kimball opmuntrede til Enighed, Tro og gode Gjerninger, saa vi gradviis kunne blive eet Hjerte og eet Sind. Hentydede til Zions Forløsning og hvor forunderlig Herren havde adspredt vore Fjender, og sagde, at hvis vi vilde efterleve Jesu Christi Religion, vilde den Almægtige beskjerme os og føre os til Seir.

Choret sang en Psalme.

Præsident Orson Hyde foreslog at hæve Conferencen til 6te Octbr. Kl. 10.

Ældste John Taylor sluttede Mødet med Bøn.

J. V. Long,
Conferencens Skriver.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste August.

Nødvendigheden af Ydmyghed.

Vi troe det vil være gavnlig at skrive nogle Ord til de Ældste om Ydmyghed. Vi høre dem ofte anføre det Skriftsted: „Gud udvælger det Daarlige for at beskjæmme de Vise," og det er vor Tro, at Herren handler saaledes netop i dette Diemed. Menneskene ere saa begjerlige efter Hæder og Anseelse, at de overskride alle Grændser for at erholde deres Medmenneskers flygtige Roes og betænke sig ikke længe paa at tilegne sig den Ære, som ene tilkommer Gud.

Skulde Herren vælge Stormænd til at offre deres Liv i hans Tjeneste, vilde Resultatet udentvivl blive, hvad tidligere Erfaring har viist os — stolte af deres Viisdom og trygge ved deres egne Institutioners indbildte Ufeilbarlighed vilde de ringeagte den guddommelige Inspiration og handle efter eget Tykke.

Vore Ældster paaberaabe sig ofte, at de ere simple og ulærde, hvilket i almindelig Betydning kan være sandt nok; men de have annammet Evangeliet af Overbeviisning, gjennemgaaet dets første Ordinantser og ere blevne benaadede med en Deel af det evige Præstedømme. Derfor gaae de frem i Tro under den Eviges Velsignelse og vinde en Indflydelse, som er begrundet i deres Hengivenhed for Sandhedens Sag. Men det er ikke vor Hensigt at dvæle omstændelig ved de Ældstes Indflydelse eller de Helliges Troskab og Opoffrelse i Almindelighed, thi dette er et altfor velbekjendt Factum, og de Sidste-Dages Hellige have erhvervet sig en Navnkundighed ved deres Een-

drægtighed og Sammenhold, som vore Fjenders samtlige Opdigtelser og Vrangbilleder ikke formaae at dølge. Hvad vi ønske at lægge vore Brødre paa Hjerte er, at Enhver bliver velsignet i sit Kald i Forhold til hans Ydmyghed og hans Bestræbelser for at opfylde sine Pligter. De færdes blandt Menneskenes Børn, høre deres Traditioner og Theorier, men agte dem for Intet ved Siden af den aabenbarede Sandhed, og alle Menneskers Frelse ere afhængige af deres Arbeide, ja endog Nutidens selvkloge Theologer ere afhængige af vore ulærde Ældsters Vidnesbyrd saavel som enhver Anden.

Men naar en Ældste opløftes i sit Hjerte og indbilder sig at være overordentlig begavet af Naturen fremfor sine Medmennesker, medens det ene og alene er Herrens Naade, der giver ham Indflydelse og Anseelse, falder han let som Offer for en Forfængelighed, der er ligesaa foragtelig som ugrundet.

Kan Nogen paapege et eneste Frafald, hvor den vildfarende Broder ikke har givet efter for ovennævnte Svaghed? Utaknemmelighed er en grov Synd, ja en Synd, som ingen Undskyldning kan retfærdiggjøre; skal da en Mand saa aldeles forglemme, hvad den Almægtige har gjort for ham og lade sig hilde i den samme Vildfarelse, som en stor Konge af bibelsk Navnkundighed havde gjort sig skyldig i, da han udbrød: „Herren kan i Sandhed fornedre den, som vandrer i Hovmodighed"? (Dan. 4, 37.) Forglemmende at det er Evangeliet, der har gjort ham til hvad han er, indbilder han sig, at hans Indflydelse skriver sig fra en eller anden skjult Egenskab, som forhen har slumret i Sjælen. Taabelige Tanke, usle Forfængelighed!

Vi fremhæve fornemmelig denne Svaghed, fordi den saa at sige danner Overgangen til andre og større Feil. Hvis Brødrene af Præstedømmet vilde vogte sig for at nære altfor store Tanker om deres egne Evner, da ere vi fuldkommen beroliget baade med Hensyn til deres personlige Stilling og de Hellige under deres Bestyrelse; thi vi have saa ofte seet, at „Lige avler Lige," hvilket særdeles godt kan anvendes paa de præsiderende Ældster og deres respective Afdelinger af Christi Kirke.

Vi have skrevet disse Bemærkninger, kjære Brødre, for at I kunne lære vore Anskuelser at kjende i dette Punkt og undgaae det farlige Skjær, hvorpaa saa Mange have strandet.

Correspondance.

Amerika.

Ombord paa „Franklin" den 22de Mai 1862.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder! I New York bliver der rimeligviis ingen Tid til at skrive, hvorfor jeg vil give Dem en Beretning om vor Reise til dette Sted, som er omtrent 10 Grader a 10 Miil østen for New York.

Vi have havt ualmindelig godt Veir, og Vinden har været middel gunstig indtil Dags Dato. Det er nu 22 Dage, siden vi passerede Dover.

Meslingerne have desværre bortrevet

nogle og tredive Børn, og vi vente endnu nogle Dødsfald, da Enkelte ansees for uhelbredelige. De fleste Døde ere Børn fra 1 til 4 Aar. Denne Dødelighed har været vor haardeste Prøve paa Skibet; forøvrigt ere de Hellige ved godt Mod. Br. Mikkelsen, der faldt ned i Hamborg, er atter rask og har paany taget fat paa sin Beskjæftigelse som Proviantforvalter.

Ved Sammenskud have de Fattige faaet Midler nok til at fortsætte Reisen gjennem Staterne, saa Ingen bliver tilbage i New York; Herren har ogsaa i denne Henseende gjort mine Forhaabninger til Virkelighed og kronet vore Bestræbelser med Held. Vore formuende Søskende have været meget gavmilde, og Herren vil velsigne dem derfor.

Capitainen saavel som de øvrige Officerer og Mandskabet ere meget forekommende, saa der lades Intet tilbage at ønske. Den moralske Indflydelse af vor Fremgangsmaade synes at have overvundet hele Besætningen. Capt. Murray er en meget godhjertet Mand.

Vi have al Grund til at være Herren taknemmelig for en Forening af saa gunstige Omstændigheder.

Den 26de Mai.

Vi ere nu meget nær Long Island og vente Lods ombord i Eftermiddag eller i Morgen tidlig. Vi have havt god Vind siden igaar, ellers have vi for det meste krydset eller gaaet for Vi de Vind.

Alt er vel, og med Herrens Bistand haaber jeg, det ikke skal vare længe, før vi naae Florence.

Florence, den 13de Juni.

Kjære Br. Smith. Jeg fik ikke Tid til at affende dette Brev fra New York, hvor vi ankom den 29de Mai, og den 1ste Juni reiste vi videre. Til Florence ankom vi den 9de. Broder H. C. Hansens Compagni kom en Uge tidligere end vi. Vi have slaaet Leir paa Florence Bakker, og havde den Glæde at samles med Brødrene Joseph W. Young fra Saltsøstaden og Blackburn og Brown fra England. Br. Brown og 700 Hellige ankom i Aftes; Br. Liljenqvists og Christoffersens Selskaber ventes hver Dag. 47 Børn ere i det Hele døde af Meslinger, hvoraf 2 paa Jernbanen — et sørgeligt Tab og en Advarsel imod at tage Smitsottige med paa Emigrantskibe. Ellers er Alt vel og en god Aand hersker i Compagniet; vi haabe at reise herfra om en 14 Dage. Her er en travl Tid, kan De troe. Hilsen fra os Alle. Haaber paa snarlig Gjensyn i Bjergenes Dale.

Deres hengivne
C. A. Madsen.

Aarhuus Conference.

Aarhuus, den 5te Juli 1862.

Præsident J. N. Smith.

Kjære Broder! I det Haab, at nogle Ord efter endt Conferencemøde maaskee kunne interessere Dem, vil jeg meddele Dem lidt om den Deel af Viingaarden, som er anbetroet min Omsorg.

Ved at sammenligne Tilstanden og Udsigterne, som de fortiden ere, med hvad de vare for et Par Aar siden, jubler mit Hjerte af Fryd, thi den udsaaede Sæd frembyder lovende Frugter.

For Conferencen den 29de f. M. var her fire Districter, hver med sin præsiderende Ældste. Aarhuus District er det største og tæller over 100 Medlemmer. Værket nyder her god Fremgang saavel i Byen som i dens nærmeste Omegn, og i afvigte Qvartal tillagdes Mange ved Daab, hvilket fremdeles skeer. De Hellige ere fulde af Liv og komme flittig til Forsamlingerne, hvilket synes at være deres største Glæde. For nogle Aar tilbage var her endeel Forfølgelse, saa Brødrene neppe turde vise sig paa Gaden; men Bladet har vendt sig, og nu tilføies os meget sjelden nogen Fornærmelse. De Helliges Vandel har viist Folket, at „Mormonismen" er noget heel Andet end hvad man forhen antog, og vi ere langtfra saa ilde ansete af Beboerne heromkring nu som tidligere.

Grenaa District blev organiseret for omtrent et Aar siden, og endskjøndt det dengang var meget lille, og uagtet der i Aar er emigreret Flere derfra, tæller dog Districtet fortiden det dobbelte Antal, og den største Opvækkelse findes blandt Folket. Mange troe Evangeliet i denne Egn og ville snart samles under Christi Banner.

I Randers District har Værket været og er endnu tildeels mindre godt anseet af Folket som Følge af, at nogle daarlige Subjecter have været indlemmede i Kirken, hvor de ved en forargelig Vandel kun gjorde Ondt, hvilket bevirkede, at Manges Hjerter tillukkedes for Lyset. Vi have maattet afskjære Nogle fra Kirken og enkelte Andre ere beredte til samme Behandling, hvis de ikke snarlig forbedre sig. Jeg maa tilstaae, at hvis der var bleven anvendt mere Forsigtighed ved Indlemmelsen af dybtsunkne Individer, vilde megen Kraft og Møie være sparet, og de Oprigtiges Opmærksomhed mere hendragen til denne Gjerning. Jeg er imidlertid lykkelig ved at kunne sige, at der findes endeel gode og ædle Sjæle i Pagten, som elske Gud og vise Troen i deres Gjerninger, og Udsigterne for Værkets Fremme i denne Egn ere nogenlunde gode.

Silkeborg District var engang det Sted, hvor Conferencens første Spire lagdes; desuagtet synes det, at Mange først i den senere Tid have begyndt at tænke paa Evangeliets uskatterlige Værd. Mange ere hjemvandrede til Zion, og Marken lover fremdeles en riig Høst, hvilket er en stor Glæde for Enhver, der har lært at sætte Priis paa Sandheden og Lyset.

Ringkjøbing-Egnen udgjorde tidligere en Deel af Silkeborg District, men uagtet al anvendt Flid, synes Frugterne endnu ikke at svare til Arbeidet. I sidste Conferencemøde organiseredes hiin Egn til et særskilt District, og vi have nu en Green sammesteds paa 14 Medlemmer. Efter Aandens Tilskyndelse sendtes Ældste S. Jensen derhen for at forkynde Ordet og jeg haaber snart at see hiint District blomstre.

Vort Conferencemøde var meget velsignet; Rapporterne vare livlige og fulde af Lys; Forhandlingerne fulgtes med Interesse og mange gode Lærdomme, afpassede efter Tiden og Omstændighederne, bleve givne. Ældste W. W. Cluffs Nærværelse var os til megen Glæde og Opbyggelse. De Hellige vendte hjem til deres gamle Arne med fornyet Liv og Kraft, og jeg tør sige, at Indflydelsen vil spores i stor Udstrækning til Gavn for Herrens Værk i denne Conference.

Om Præstedømmet vil jeg kun bemærke, at det virker i Fællesskab og Enighed for Christi Sag og er trofast i at haandhæve Retfærdighed. Jeg selv føler mig lykkelig og veed, at Herren er med mig og har velsignet mine svage Bestræbelser.

Maa Israels mægtige Guds Velsig-

nelse hvile over Dem, elskede Broder, i Deres høie, hellige og ansvarsfulde Kald, saa Guds Rige kan fremmes i Skandinavien under Deres Bestyrelse, ønskes af Deres ringe Broder, der fremsender sin kjærlige Hilsen til Dem og Medarbeidere.

Deres i Pagten forbundne
P. C. Geertsen.

Træk hos Indianerne i Amerika,

samlede af

Vilhelm Poulsen.

(Fortsat fra Side 318.)

„Broder, vi forstaae ikke disse Ting. Vi høre, at Eders Religion er given til Eders Forfædre; vor Religion er ogsaa given til vore Forfædre og nedarvet fra Fader til Søn. Vi tilbede efter denne. Den lærer os at være taknemmelige for alt Godt, som vi modtage, at elske hverandre og at være enige. Vi stride aldrig om Religionen. Broder, vi ere Alle den store Aands Børn, men forskjellige Ansigter, forskjellige Sæder adskille hans røde og hvide Børn. Hvorfor skulde han ikke give os en anden Religion efter vor Forstand? Den store Aand gjør Ret, han veed, hvad der tjener hans Børn, og vi ere glade.

„Broder, vi ønske ikke at forstyrre Eders Religion, eller Eder i at troe den; vi forlange kun at beholde vor. Broder, vi høre, at Du har prædiket for de Hvide. De ere vore Naboer, vi kjende dem. Vi ville vente en liden Stund og see hvad Virkning det gjør paa dem. Naar vi see, at det gjør dem gode, gjør dem ærlige og mindre tilbøielige til at bedrage de røde Mænd, saa ville vi atter overveie, hvad Du har sagt.

„Broder, dette er Svaret paa din Tale og Alt, hvad vi nu have at sige. Til Afsked vil Enhver af os give Dig Haanden og ønske, at den store Aand vil beskytte Dig paa din Reise og bringe Dig lykkelig til dine Venner."

Da Høvdingen derpaa kjærligt gik hen og rakte Missionair Crane Haanden, reiste denne sig hastig op, førte Haanden bort og sagde med kolde Ord: „Der er intet Samfund imellem Guds Religion og Djævelens Gjerninger."

Saalidet forstode ofte de saakaldte christelige Sendebud Evangeliets Aand, saa bigotte, eensidige og snæverhjertede vare deres Følelser ligeover for Indianerens ædle og frie Bevidsthed, der var dybt gjennemtrængt af Lidelsens Bitterhed over al den Vold og Uretfærdighed, hvorunder deres stolte, frie Stammer hensygne. Derfor gik det, som det er gaaet, derfor vare selv gode Mænds Bestræbelser frugtesløse. Kun efter Evangeliets sande Grundsætninger i Ord og Gjerning kan Levningen af Lamaniterne frelses og opreises til Israels gamle Standpunkt. Verden har kun havt Indgang iblandt dem til Ødelæggelse; de Sidste-Dages Hellige ville have Indgang iblandt dem til deres Opreisning. Hemmeligheden er denne: de ville see paa os, iagttage vore Gjerninger, vore hengivne

Følelser og redelige Bestræbelser for dem, indtil vi vinde deres Tillid, og da vil Præstedømmet velsigne dem med Lys om Gud i Sjælen og bringe dem Frelse i Christi Rige. Mormons Bog vil vidne om deres Udspring og deres Hjerter ville engang juble af Fryd.

Endnu vil jeg fortælle et Træk, som belyser en anden Side af den røde Mands Charakteer. Johan Heinrich Rauch kom 1745 til New York. Mohican-Indianerne boede dengang der i Nærheden og vare meget nedsunkne i Laster og Drukkenskab. Rauch gik til denne Stamme og kom en Dag til Indianerbyen Schekomeko ved Grændsen af Connecticut. Han gik fra Hytte til Hytte, men forgjeves. Han gik da ind til Høvdingen Tschup, der laa drukken paa Jorden, og lagde sig til at sove. Tschup vaagnede og saae Rauch sove trygt, og tænkte: „Denne kan ikke være nogen slet Mand. Han frygtede Intet af os, vi, som dog ere usle, vilde og slemme Folk; han sover roligt og nedlægger sit Liv i vore Hænder."

Dette Syn virkede dybt paa Indianerens Hjerte. Da Rauch vaagnede, lyttede han med Opmærksomhed til hans Ord, omvendte sig fra sin Drukkenskab og troede, at Jesus var engang sendt af Faderen til Jorden. Men vi ville høre hans eget Vidnesbyrd til en Forsamling:

„Brødre! Jeg har været en Vild og er bleven gammel med de Vilde, og veed altsaa godt, hvorledes det staaer sig med dem. Der kom engang en Missionair til os, som vilde bevise, at der er en Gud til. Da sagde vi: „Mener Du, at vi ikke vide det? Gaa Du kun igjen, hvorfra Du er kommen." En Dag kom en Anden, og vilde lære os ikke at stjæle, ikke lyve, ikke drikke, osv. Vi svarede ham: „Du Nar, troer Du da, at vi ikke vide det? Lær Du først Folket, hvortil Du hører, ikke at gjøre det; thi hvem drikker, lyver og stjæler mere end dine egne hvide Folk?" Og saaledes sendte vi ham bort. Efter nogen Tid kom Rauch til mig i Hytten og lagde sig til at sove. Da han vaagnede, var Indholdet af hans Tale omtrent saaledes: „Jeg er kommen til Dig med godt Budskab fra Himmelens og Jordens Herre. Han lader Dig vide, at han gjerne vil gjøre Dig lykkelig, gjerne vil hjælpe Dig ud af den Elendighed, hvori Du ligger. Derfor sendte han sin Søn til Jorden, og Sønnen satte sit Liv til; for at bringe Menneskene Sandheden maatte hans Blod flyde, saa høit elsker han Dig." Derpaa lagde han sig atter ned paa Gulvet i min Hytte og sov ind; thi han var meget træt af sin Reise. Da tænkte jeg: Hvad er det dog for en Mand? Der ligger han igjen og sover saa trygt. Jeg kunde jo slaae ham ihjel og kaste ham ud i Skoven, hvo vilde bekymre sig derom; men han er uden Frygt. Hans Ord kunde jeg ikke glemme; de skar sig ligesom dybt ind i mit Hjerte, og naar jeg sov, saa drømte jeg om Sønnen, som Gud havde udsendt, der elskede mig, der havde udgydt sit Blod for Menneskenes Synder, og for at bringe dem Sandheden."

Dette viser os, at Ordet om den Korsfæstede, Kjærnen i Evangeliets Prædiken i Verden, finder ogsaa en god Jordbund her, naar den kun dyrkes ret og saaes rigtig med Viisdom. Den røde Mand lider under Straffen for Fædrenes Frafald og Misgjerninger. Nephiterne faldt og omvendte sig ikke, men bleve i Synden, derfor lod Herren de Ugudelige slaae de Ugudelige, og de bleve udryddede af deres Brødre Lamaniterne. Over disse har nu ruget et 1400-aarigt Mørke, og Børnene have tømt Maalet af Fædrenes Synder. Men Retfærdighed har skuet ned af Himmelen, og Sandheden har talt uoaf Jorden. Nephiternes Optegnelse er kommen til deres Udryddere Børn, til Lamans Slægt ved

Hedningerne, som ikke vare et Folk, men bleve et Folk formedelst Fædrenes Udkaarelse til at opreise Josephs faldne Huus, til at samle Ephraims Adspredte og lede Manasses faldne Børn ind paa Jacobs Guds Stier under Gjenoprettelsens vide Banner.

Dette største Phænomen i det nittende Aarhundrede skeer til Forundring for alle Nationers Øine, og skeer indtil de Hovmodige sønderbrydes, indtil Trældommens Aag og Lænker knuses til Støv og bortveires, indtil Fred, Frihed, Retfærdighed og Sandhed har seiret, indtil de røde Mænd ere vendte tilbage til deres Udspring og Forbandelsen Stempel er borttagen, og deres Fjender, som trængte dem, have udøst syvfold over sig selv af den Vold og Uretfærdighed, hvormed de behandlede den stakkels Indianer.

Dette vil ingen uretfærdig politisk Nødvendighed være, men en evig retfærdig Nødvendighed af Menneskeslægtens Opdragelse og denne Klodes Bestyrelse, af Tusindaarsrigets Morgendæmring, og Forjættelsens Nordlys, der i Nattens Stund straalede frem over de evige Høie. En ny Æra er begyndt, der uforfærdet bærer Friheden i sit Skjold og vil trampe Tyranniet under sine Fødder. Herren kommer, og alt Herredømme skal blive Guds og hans Salvedes.

Lærdomme i Jesu Christi de Sidste-Dages Helliges Kirke.

(Fortsat fra Pag. 268.)

Fortegnelse over de vigtigste Begivenheder i Kirken fra 1820 til 1856.

1820.

Tidligt om Foraaret havde Joseph Smith sit første Syn.

1823.

21de Septbr. havde han atter et Syn, hvori der meddeeltes ham Underretning om de Plader, efter hvilke Mormons Bog senere oversattes. Den paafølgende Dag aabnede han Steenkassen, hvori Pladerne vare forvarede, og saae dem.

1827.

18de Januar blev han gift med Emma Hale; den 22de Septbr. erholdt han Pladerne tilligemed Urim og Thummim og Brystpladen.

1828.

I Februar Maaned foreviste Martin Harris nogle Charakterer, copierede efter Pladerne, saavel som sammes Oversættelse til Professor Anthon og Dr. Mitchel i New York.

1829.

15de April saae Joseph Smith Oliver Cowdery første Gang. 15de Mai bleve de ordinerede til det aaroniske Præstedømme af Johannes den Døber, og døbte hinanden. I Juni eller Juli forevistes Pladerne til de tre Vidner af en Engel.

1830.

6te April blev Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige organiseret, Ældster ordineredes, Sacramentet administreredes og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave meddeeltes for første Gang i denne Uddeling. 11te April prædikede

Oliver Cowdery om Evangeliets Grundsætninger, aabenbarede ved Joseph Smith, hvilket var den første offentlige Tale i denne Uddeling. I samme Maaned skete det første Mirakel ved Guds Kraft i Colesville, Broom County, New York Stat. 1ste Juni afholdt Kirken sin første Conference i Fayette, Seneca County, New York Stat. I denne Maaned blev Joseph Smith to Gange arresteret ifølge falske Angivelser, men blev atter løsladt. I Octbr. beskikkedes de første Missionairer til Lamaniterne.

1831.

Januar. Joseph Smith flyttede til Kirtland i Ohio, hvor han ankom i Begyndelsen af Februar. 8de Marts blev John Whitmer ifølge Aabenbaring kaldet til at være Kirkens Historieskriver og Generalregistrator. 10de Juni begav Joseph Smith tilligemed flere Andre sig fra Kirtland til Missouri, hvor de ankom omtrent midt i Juli. 2den August. Det første Tømmer lagdes til et Huus, hvilket var Begyndelsen til Zions Opbyggelse i Kaw District, 12 engl. Mile Vest for Independence i Missouri. Zions Land blev helliget og indviet ved Bøn til de Helliges Indsamling. 3die August blev Tempelpladsen lidt Vest for Independence indviet. 4de August afholdt Kirken sin første Conference i Zion. 9de August reiste Joseph Smith fra Independence til Kirtland, hvor han ankom den 27de s. M.

(Fortsættes.)

Nyheder.

I Forstaden Pera i Constantinopel har en forfærdelig Ildebrand den 7de Juli ødelagt henved 1,000 Huse, hvoriblandt flere større Bygninger, Mosker, Møller, osv. Sultanen selv og flere af hans Ministre vare tilstede og tog med øiensynlig Livsfare virksom Deel i Brandcorpsets Ledelse.

Den 11te Juli have store Ildebrande fundet Sted i Kaminetz-Podolski i Rusland, hvor mange Privathuse, forskjellige offentlige Bygninger og den catholske Kirke nedbrændte, samt i Browary, hvor 14 Huse lagdes i Aske.

Amerika. I Omegnen af Richmond har der atter staaet et stort og blodigt Slag, som afvexlende varede i syv Dage. Unionstropperne leed et fuldstændigt Nederlag, og begge Armeers Tab anslaaes til over 45,000 Mand, hvoraf Norden har circa 25,000 Mand Døde, Saarede og Savnede. Endskjøndt begge Hære vare fordeelte paa en Strækning af ikke mindre end 300 danske Mile, lykkedes det dog Sydens Generaler at samle alle sine Tropper mod de Nordliges venstre Fløi, uden at disse havde ringeste Anelse derom, saa at Syden med en Styrke af 185,000 Mand kunde kaste sig over McClellans 90,000, og det ansees næsten som et Vidunder, at dennes Hærstyrke ikke blev hugget aldeles sønder og sammen, hvilket aabenbart var de Sydliges Hensigt med denne fortrinlige Maneuver. Her har man altsaa Oplysning om General Beauregards gaadefulde Forsvinden ved Korinth, som vi omtalte i vort Nr. 19. Unionsregjeringen har paany opbudt 300,000 Mand, hvoraf det fremgaaer, at mindst ligesaa mange af de 700,000, som tidligere stode paa Listen, maae være døde, udygtige til Kamp eller sprængte fra hinanden.

Det i forrige Nr. omtalte Forstærkningscorps, som Frankrig sender til Mexico, er nu bleven forøget til 30,000 Mand.

Vi optage efter „New York Herald" følgende Artikel, dateret Store Saltsøstad den 16de Juni. „For en Tid siden nedsatte endeel Mennesker, circa 1,000 Mænd, Qvinder og Børn sig omtrent 30 engl. Mile Nord for denne Stad, under Ledelse af en vis Morris, der udgav sig for at være „Propheten Moses, som atter var kommen til Jorden." Herfra foretoge de flere Streiftog mod Omegnens Beboere og frarøvede dem deres Qvæg, osv., thi de vilde ikke arbeide for deres Ophold, da de troede, Herren vilde forsyne dem med alt Fornødent. Tre af disse Folk, som havde faaet Øinene op for dette Bedrageri, gjorde et Forsøg paa at forlade den nye Prophet, men bleve arresterede og belagte med svært Jern. Overdommer Kinney i Store Saltsøstad udstedte ved Efterretningen herom en Writ of Habeas Corpus for at faae Fangerne udleverede, men denne blev modtaget med Haan. Efterat en passende Tid var hengaaet med nye Forsøg paa at faae Fangerne udleverede, udstedte Overdommeren en ny Writ tilligemed en Arrestordre mod Morris og de øvrige Ledere for Ringeagt imod Regjeringen og ulovlig Arrestation af ovennævnte tre Personer. For at gjennemføre denne Ordre sendte den constituerede Gouverneur Fuller en Afdeling Soldater, bestaaende af 250 Mand Infanteri og Artilleri, derop den 11te. Morris og hans Tilhængere havde befæstet sig stærkt og vare godt bevæbnede. En Skjermydsel paafulgte, og to af Gouverneurens Soldater faldt. Den 15de foregav Oprørerne at ville overgive sig, men optoge Kampen paany, da vore Tropper nærmede sig. I et Haandgemæng blev Morris dræbt og en anden af Lederne dødelig saaret. Flere Qvinder og Børn bleve dræbte under Kampen, da Morrisianerne negtede at bringe dem i Sikkerhed. Fangernes Antal beløb sig til 147 Mænd, som skulle i Forhør i Morgen.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.